

Vila-real, en el seu himne, li canta al llaurador “que planta i cuida els nostres tarongers” i que, “foradant les dures penyes” va fer “eixir al sol les aigües. Perquè l’agricultura no és només una activitat econòmica; conrear la terra és prendre’n cura, cuidar l’entorn, fer brotar la vida. Quan el llaurador ho passa malament, perquè tot l’esforç i diners que li costa la collita obtenen per resposta uns preus irrisoris que ni tan sols cobreixen la producció, la que està en perill és la nostra terra.

La greu crisi que està patint la taronja, com a conseqüència, entre d’altre factors, de l’aplicació de l’acord d’associació comercial de la UE amb Sud-Àfrica, reclama una resposta contundent i urgent. Com a alcalde de la ciutat, em sent tremendament orgullós de la resposta que ha tingut la població en les dos crides a la mobilització que ha fet el sector agrari. L’última, aquesta setmana i les dues amb una plaça Major plena i un clam unànim per a dir prou a l’abús que estan patint els llauradors. Un agraïment que faig extensiu al Consell Agrari Local i les organitzacions agràries, que estan treballant de manera unànime i incansable, tots de la mà, per donar resposta a esta situació.

L’Administració local, ho hem dit moltes vegades, té unes competències molt limitades en agricultura. Podem alçar la veu i demanar un tracte just davant altres institucions, i ho estem fent. Allà on més marge d’actuació tenim, però tampoc és absolut, és en els impostos. I ací s’emmarca l’última de les mesures que hem emprés a Vila-real per tal d’intentar alleujar, en la mesura de les nostres possibilitats, la dramàtica situació que està patint el camp vila-realenc.

Dic que no tenim llibertat absoluta d’acció perquè els ajuntaments estem obligats, per llei, a cobrar l’IBI de rústica. El marge que tenim és el tipus que apliquem que, a Vila-real, sensibles com hem sigut sempre amb el sector, mantenim des de fa anys en el mínim legal. Una altra possibilitat al nostre abast és l’aplicació de bonificacions, però, per a fer-ho, necessitem dades objectivables de la repercussió de la crisi en el sector, que no és possible recollir fins que no s’acabe la campanya i, en qualsevol cas, serien d’aplicació ja per a l’any que ve.

No podem esperar tant. Per això, des de l’Ajuntament de Vila-real hem pres una decisió valenta i pionera que ens permetrà almenys alleujar les despeses als llauradors, retornant-los, via una línia d’ajudes, els 120.000 euros que tenim previst recaptar enguany en IBI de rústica. Les administracions recaptem impostos en base a la capacitat econòmica dels contribuents i creiem completament contrari al sentit comú i a l’ètica cobrar impostos a un sector que està veient com la taronja es queda a l’arbre perquè no paga la pena collir-la. Seguirem exigint i treballant amb les administracions competents perquè actuen i prenguen mesures, com poden ser ajudes directes o exonerar enguany del pagament de la contribució de rústica. Mentrestant, no mirarem cap a un altre costat. Els llauradors ens necessiten, més que mai.